Genç Yazarlar

KAYSERİ İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ • GENÇ YAZARLAR

GAZETECİLER CEMİYETİ Kayseri 1980

Eyvah Kitap!

KİTAP okumaktan niçin korkarız? Kitaptan korkan yaşamdan korkandır bence. Çünkü; kitaplarda geçenler çoğu zaman hayatımıza bir yerlerden dokunan insanlardan ve olaylardan oluşur. Bazen de akla, hayale sığmayan düşler, eşi benzeri olmayan insanlardan ibarettir.

Kitap hayatımızda belli bir yerde değildir. Belki de bu yüzden korkarız kitap okumaktan. Bir yeri olmalı hayatımızda. Anne gibi, baba gibi, kardeş gibi… Ya da çikolata gibi, çay gibi… Sevmeli bunlar gibi kitap okumayı. İhtiyaç duymalı, yokluğunda boşluğunu hissedebilmeli. Kitap hayatımızda en yakın dostumuz olmalı. Dostla konuşur gibi konuşmalıyız onla. Kapağını açtığımızda içimiz ferahlamalı, yüzümüz gülmeli.

Sevmeliyiz işte kitap okumayı. Yazısını, sayfasını, kahramanlarını, olaylarını hatta kitabın kapağını… Her şey sevgiyle başlar ya! Kitap okuma da kitapları sevmeyle başlamalı.

Size kitap okumayı sevdirecek kitaplar okuyun. Masal okuyun mesela, Kaf Dağı¬ nın arkasındaki o güzel kızı görmek için. Olmadı şiir okuyun, o insanın içine dokunan dizeleri hissetmek için. Ya da bir roman… Olayların içinde kaybolmak ve başkahramanı kendiniz gibi yaşamak için.

Kitap okumak demek sadece bilgi öğrenmek değildir. Zevk almak için, yorucu bir günün ardından kafanızı dinlemek için, birkaç kelime öğrenmek için, ben bu kitabı okudum demek için okuyun mesela. İlla bir amacı olması gerekmiyor okumanın. Ya da yeri, zamanı yok. Sadece sevin okumayı.

Kitabın yazısı, kapağı korkutmasın sizi. Belki yazısı sizi sıkar belki de kapağı hiç sevmemişsinizdir. Olsun oku bir kez ne kaybedersin ki? Belki de beğenmediğin kitap seni en çok etkileyen, hayatına yön veren yepyeni bir başlangıç olacak.

Kitap okuma korkusunu yenelim artık. Her anımızda her yerde kitap için bir yer ayıralım. Bakalım hayatımız nasıl değişecek.

Hatice Dağtekin
7-A Sınıfı
Ortaköy Ortaokulu
AKKIŞLA

Yalnızlaşan İnsanlar

ÇALAN alarmın sesi beni yatağımdan doğrulttu. Uykumu alabilmenin verdiği enerji ve mutluluk ile kendime hızlıca bir kahvaltı hazırladım. İşlerimi bitirip saate baktığımda mesai saatimin yaklaştığını fark ettim.

Metroya kısa sürede yetiştim ve bulduğum ilk koltuğa oturdum. Birden dikkatimi karşı koltukta annesinin kucağında oturan tatlı küçük kız çekti. Oldukça sıkılmış duruyordu. Annesinin dikkatini bir türlü çekememenin öfkesi ile camdan dışarıyı izlemeye devam etti. Annesi ise dünyadan soyutlanmış gibiydi. O dakika kadının telefonundaki o "çok ilginç" şeyi merak ettim. Eminim çocuk bu durakta inip gitse kadının haberi dahi olmayacaktı. Küçük kız ile göz göze geldiğimizde ona acı bir tebessüm gönderip metrodan indim. Her zaman olduğu gibi sokaktaki kalabalıkta insan yüzü görmek zordu. Ekran görüntüsü almak için gözlerimi yukarı kaydırıp yeni çiçek açmakta olan ağaçlara baktım. İş yerine geldiğimde yine hummalı bir koşuşturmaca vardı. Masama geçip mesaime başladım. Bu akşam bir farklılık yapıp ailemi ziyaret etmeye karar verdim. İş yoğunluğundan uzun zamandır görüşemediğimiz için onları özlemiştim. Eski zamanlardaki gibi yemekten sonra oturup hep beraber Scrabble oynamak harika olurdu. Annemi arayıp onları ziyaret edeceğimi haber verdikten sonra kalan işlerimi bitirip iş yerimden ayrıldım. Havalar ılımaya başlasa da akşamları hâlâ serindi. Hemen bir taksi çevirdim ve trafik yüzünden gecikmeli de olsa akşam yemeğine yetiştim. Yemekler her zamanki gibi harikaydı. Aileme anlatacak çok şeyim vardı ancak kardeşimi yemek masasında göremedim eminim bilgisayar oyunları onu daha fazla heyecanlandırıyordu. Lavaboya gidip geri döndüğümde herkes televizyon başındaydı. Eğlenceli bir akşam olmasını ummuştum ancak kimse tek bir kelime bile etmedi. Saatin geç olmasını da bahane ederek vedalaşıp eve doğru yol aldım. Artık insanlarla aramızda duvar oluşturan bu aletleri görmek istemiyordum.

Eve geldiğimde kendimi daha iyi hissettim. Yatağıma uzanıp bu monoton hayattan biraz olsun uzaklaşmak için telefonumu kapatıp dolaba kaldırdım. Sonsuz galerimdeki baharı müjdeleyen ağaçları rüyalarıma taşıdım.

Bensu CİNGÖZ
9/B 80
Bünyan Fen Lisesi
BÜNYAN

BİZ

Biz diyorum biz, duasıydık bir ninenin
Her devirde yeni bir yüzle zuhur eden
Kitaplardan doğan iksirdik hoş ve derin
İçildikçe münker olanı mestur eden

Bahara duyduğumuz hasretten dolayı
Bir günümüz inançtır ötekisi korku
Korku zehir zehir büyütendir çabayı
İnanç ki, yolu bağlamış çağı ve ufku

Dehlizde kiracı tarihte ebediyiz
Çünkü sloganla değil yaşarız manayla
Şefeteyne mahkum devirde biz bediyiz
Her sessizliği doldururuz ulvi payla

Hürüz hakka kelepçelendiğimiz kadar
Kaimiz bize lanet taşları yağdıkça
Ahsenin diğer adı bünyemizde yazar
Varız biz tohumların gönlüne sığdıkça

Cihanda yok bizdeki gibi harap gönül
Bulunmaz fakat bizimkinden samimi de
Ki hayalimiz gezip yalanda almaz zül
Her dem bulunur o, sağlamlaşan gemide

Cehdden almak şiarımız cennet tadını
Ve yıkmak gözlerimizdeki tüm taşları
Yeşille değiştirip köyün feryadını
Su sesiyle makule oynatmak kaşları

Ayetten düstur türküden ibret toplayıp
Yarının şahitliğine şad kondururuz
Fakirin ekmeğinde nefis hesaplayıp
Gerçeği unutmadan dimağa vururuz

Dirhemlerin kokusundan zulüm duymadık
Yaşlandık Yunus'un öyküsünde sevgiyle
Hamil-i haktır kademimizdeki kırık
O kırık ki, her an kucaklaşır yengiyle

İsteriz çeşmelerden aksın temiz temiz
Başka bulutlara bağlı mutlu şerbetler
Boyanık kağıtlardan bir ses yükseltiriz
Arşın menziline mahkum olur rağbetler

Biz ismini bulamayan şair toplumu
Yaşın yetmez diye hep kenarda tutulan
İlham kokusuyla yaşayan gül tohumu
Malumken meçhulün kurnasına atılan

MUHAMMED YASİR DURMAZ
9/C
AHMED İSLAMOĞLU ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
DEVELİ

ÇOCUK VE ASKER

Yıkılan camiden geriye kalan bir duvara yaslanmış oturuyordu esmer, kısa botlu, Filistinli çocuk. Ayağında da üzerinde de doğru düzgün bir şey yoktu. Adını bilmediği bir ülkenin saldırısında babasını kaybettikten sonra artık hayat onun için çok değişmişti. Tüm bunların nedenini bilmiyordu.

Anlamakta zorlanıyordu. Yaşadığı bu şey onun çocuk dünyası için oldukça karmaşıktı. Dünyanın diğer yerlerinde çocuklar şarkılar, ninniler dinliyordu ancak o, şarkı ne demek onu bile bilmiyordu. Kimse ona şarkı söylememişti. Onun sürekli duyduğu sesler farklıydı. O, bomba seslerini iyi bilirdi; çünkü bu seslerle uyanıyordu her sabah. Başka ülkelerde, belki de başka dünyalarda çocuklar uykularında diş perilerini beklerken, o korkudan uyuyamıyordu.

Biraz önce, karşı sokaktaki siyah üniformalı askeri fark edince gelmişti bu duvarın yanına. Gittikçe artan sesler, gürültüler korkutuyordu onu. Şurada çığlık atan annesi miydi? Emin olamıyordu ama buradan da bir yere kıpırdayamıyordu. Sürekli işaret parmağıyla, daha önce kaçarken edindiği kabuk bağlayan yara ile oynuyordu. O sırada yanına yaklaşan bir gölgeyi fark etti. Siyah, uzun ve ağır botları gördü. Kaskından ve maskesinden yüzünü görünmeyen bu adam canavar olmalıydı - ya da bir asker- Elindeki şeyse babasını öldürdükleri alete benziyordu. O, askeri fark etmişti ama öyle umuyordu ki asker onu fark etmiş olmasın. Derken şimşek çakmasına benzeyen korkunç bir ses duydu ve asker yere yığıldı. Biri onu vurmuştu. Koştu, hemen korkunç canavarın yanına gitti. " Vay canına canavarlar da düşebiliyormuş!" diye düşündü.

Çok üzülmüştü, kalbi çok şiddetli atıyordu. Ne istemişlerdi ki ondan? Annesi kıyafeti böyle olan adamların İsrail askeri olduğunu ve onlardan uzak durması gerektiğini söylemişti ama bu adamın canı yanıyordu. Bunu görebiliyordu. Yanındaki su şişesini adamın ağzına yaklaştırdı sonra da ağzına küçük damlalar halinde dökmeye başladı. Bir yandan da minik parmaklarıyla adamın omzuna elini koymuş "İyileşeceksin canavar!" diyordu.

Canavar birden omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Çocuk, askerin ne söylediğini anlamadı ama o, gözyaşları içinde son sözünü söyledi: Lütfen beni affet!

NİSA PINAR ÖNER
9/B
Bünyan Fen Lisesi
BÜNYAN

DARMADAĞIN

Yalnızlığın karanlığında kaybolmuşum ben
Çığlıklarım dinginleşiyor inceden
Sözlerim usul usul akar gözlerimden
Ayrılık bile çekip gitti benden.

Akan su esen rüzgar yabancı hava
Özlem çiçeği soldu damarımı kapladı
Yalnızlığımdan vuruldum bir kılıç darbesiyle
Bir tek gölgem kaldı bu sonsuz sokakta.

Yüreğim var sadece geçmişten kalan
Unutuldu anılar beni benden alan
Suskunluğun ülkesinde bir hançer olan
Umutlarım var şimdi darmadağın.

Esra TONG
9/B
AHMED İSLAMOĞLU ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
DEVELİ

VATAN SEVGİSİ

Atamızdan bize yadigar
Anadolu'nun adı bizde var.
Göz dikenler dersini aldılar.
Vatan bir, bayrak bir.

Vatana hep sevgiyle koşuk
Hepimiz bir olup coştuk
Vatanın bağrında buluştuk,
Vatan bir, bayrak bir.

Vatandır bizim evimiz,
Vatanı korumaktır görevimiz,
Bu uğurda hepimiz biriz,
Vatan bir, bayrak bir.

Seyit Ali Ertem - 5/A
Çaylıca Şehit Jandarma Er Zeki Özbek Ortaokulu
DEVELİ

FEDAKÂR MİLLET

Kimi zaman toprak kimi zaman taştı yatağı,
En büyük özlemi ana kucağı değil, vatan ocağı.
Bazen aç yattı, bazen susuz kalktı.
Vazgeçmedi vatanından fedakâr millet.

Yürüdü Şerife Bacı, duramadı;
Islanmadan cephanesini ulaştırdı
Kara Fatma'ydı cephedeki cephede koşan.
Hiç duramadı, savaştı fedakâr millet.

Omuzlarında yazdıkları destanlarla
Karanlığı aydınlattılar küçük kahramanlarla
Küçük Hasanla, Gönüllü Bombacılar
On üç, on beş yaşlarındaydı fedakâr millet.

Kim, kime yapar bu fedakârlığı?
Toprağa akıtır o güzel kanını.
Kim kurtarır canı pahasına vatanı?
Hiç korkmadı düşmandan fedakâr millet.

Aybüke YOLCU
7-E Sınıfı
Pembe Cesarettin Kocatürk Ortaokulu
DEVELİ

NEYDİ SEVGİ GERÇEKTEN?

Neydi sevgi gerçekten? Ben bu duyguyu tattığımı hiç hatırlamıyorum. İnsanların gerçekleri saklamasından, yalanlara açık doğrulara kapalı hayatlarından, kalplerini insanlara kapatışından, saf duygularını göstermeyişlerinden öğrenemedim ben sevgiyi. Neydi sevgi gerçekten yaptığımız bağışlar mıydı? Söylediğimiz sözler miydi? Hediye ettiğimiz çiçekler miydi? Hayır, hayır bence sevgi yaptığımız bağışlar değil, okşadığımız yetimlerin başı... Sevgi söylediğimiz sözler değil, hissettirdiğimiz duygulardı. Sevgi hediye ettiğimiz çiçekler değil, o çiçekleri ekmekti, sevgiyle büyütmekti... Sevgi bir ağaçtan ne sağlarsa onu da bir hediye. Sevgi anlam ifade etmekti, ilgiyi şefkati göstermekti. Sevgi bir dedenin torununa harçlık vermesi değil de onunla oyun oynamasıydı.

Neydi sevgi gerçekten ben bu duyguyu tattığımı hiç hatırlamıyorum. Zamanımın verdiği cihiyetle gerçek sevgiyi hiç tatmadım o saf ve temiz duyguyu içtenlikle hiç hissetmedim. İnsanlar içten olmadılar. Kalpleriyle bir başka kalbi ısıtmadılar. Sadece düşündüler, zannettiler, anladılar hissetmediler. Ben bu yazıda yalnızlığa değil kalple yaptıklarımıza sevgi diyorum. Sevgi ne başkalarının gördüğü bağışlardı ne de söylenen sözler, hediye etmek ise hiç değil. Sevgi iki insan ve toplum halinde kalplerin iletişime geçmesiydi. O kalplerin birbirini en içten ve saf duygularla ısıtmasıydı. Sevgi iki kalbin birbirine açılmasıydı. Sevgi kalbe giden yolları süsleyen çiçeklerdi. Sevgi bir buluttu sanki yağmur misali yağan yağmurlardı. Kimisi o yağmurlar altında ıslandı dört bir yana dağıldı hisleri, kimisi ıslanamadı hislerini kalplerinde öldürdüler başladığı ve bittiği gibi.

Ve ben ıslanamayanlardandım çoğu insan gibi…

FATMA SUDE BENLİ -9/B
AHMED İSLAMOĞLU ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
DEVELİ

BEYAZ MUCİZE

Kar gibi olsam bembeyaza boyansam
Uçsuz bucaksız ovalarda kalsam
Ağaçları, nehirleri, yaprakları tutsam
Dünyayı ak rengime boyasam…

Geldim işte gökyüzünden,
Bazen huzurlu bazen uykulu yeryüzüne,
Sevinsin çocuklar, bebekler, toprak birlikte,
Herkes neşeyle oynasın benimle.

Erciyes Dağı, Sarıkamış, Uludağ, Palandöken,
Kristal olmuş, dağların dorukları,
Tepeler, bayırlar ışıldıyor binden,
Geliyor insanların mutluluk çığlıkları.

Ben bir beyaz mucize olsam
Kış mevsimine renk katsam
Canların ellerine dokunsam,
Saatlerce rahatlığa eş olsam…

Nisanur SÜMER
6/A
Ayvazhacı Ortaokulu
DEVELİ

KÜTÜPHANE

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde... Zengin mi zengin, bilgili mi bilgili, kitap okumayı seven bir kral varmış. O kadar çok kitap okurmuş ki okuduğu kitapları sarayı almaz olmuş. Ülkenin en güzer ve en yüksek yerine büyük bir kütüphane yaptırmaya karar vermiş. Kendisi gibi halkının da kitap okumasını istiyormuş. Ülkenin en iyi mimarlarını, ustalarını çağırarak nasıl bir kütüphane istediğini anlatmış. Mimarlar, kütüphanenin yapımının yaklaşık iki yıl süreceğini söyleyerek hemen işe koyulmuşlar. Bu arada kral da başka ülkelerden, alimlerden kitaplar istemeye başlamış.

Gel zaman, git zaman kral amansız bir hastalığın pençesine düşmüş. Tek oğlu Ahmet'i huzuruna çağırmış. Bu dünyadan göçtükten sonra kendisinin kral olacağını, halkının kitap okumasının için elinden geleni yapmasını söylemiş. Bir ülkenin en büyük düşmanının cahillik olduğunu söylemiş. Başlattığı kütüphaneyi bitirmesini ve halka açmasını istemiş.

Kral, kütüphanesini göremeden bu dünyadan göçüp gitmiş. Ahmet, kitap okumayı sevmeyen biriymiş. Eğlenceye, gezmelere çok düşkünmüş. Babasıyla hiç ilgilenmiyormuş. Kütüphane de bitmiş kral bile Ahmet kütüphaneyi halka açmamış.

Aradan aylar, yıllar geçmiş; ülkenin durumu gittikçe kötüleşmiş. Hiç kimse çalışmıyor, üretmiyor, okumuyormuş. Bu durumundan kralın sorumlu olduğunu düşünen halkın bir kısmı saraya gelmiş. Görmüş geçirmiş bir ihtiyar krala babasının vasiyetini hatırlatmış. Babasının zamanında ülkenin bolluk, bereket içinde olduğunu, halkın da okuduğu için ürettiğini söylemiş. Eğer kütüphane açılırsa ülkenin tekrar kalkınacağını anlatmış. Hatasını anlayan kral büyük bir törenle kütüphaneyi açmış. Okuyan insanların sayısı da oldukça artmış. Ülke eskisinden daha çok gelişmiş, zenginleşmiş.

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Hatice YILDIZ
6-H
Pembe Cesarettin Kocatürk Ortaokulu
DEVELİ

İSTİKLAL MARŞI

O kapkara zamanlara ışık tutansın.
Millete bir ruh, zafere anlam katansın.
Yalnız marş değil ki tarihe destan yazdın!
Bir daha böyle bir marş yazılmamak üzere.

Harun DURSUN
Palas İmam Hatip Ortaokulu
Sarıoğlan

İSTİKLAL MARŞI

Bir İstiklal savaşı var bu hazanda.
Destanlar yazıyor her bir kahraman.
Akif marşını yazıyor zaferiyle,
Unutulmaz da, bir daha yazılmaz da.

Yazıp yazıp siliyor;
Bir marş yazıyor bu bir dergahta.
Gözleri kamaşıyor o, ikinci katta.
Türk milleti artık tam bağımsız;
Yazıldı sonunda İstiklal Marşı da.

Meryem Sarıoğlu
10 B
Ayşe Yahya Fatma Kocatürk MTAL
DEVELİ

İSTİKLAL MARŞI

Yükseliyor sancak İstiklal Marşı ile
Dağlar kara bulutlar esen yel ile
Yeşilendi yeniden Akif'in sesi ile
Gazilerin gözleri gururla yaşlandı.
Meclisin alkışları yurdun her yerine;
Özgürlüğün son müjdesi gibi yayıldı.

DOLAN SAYFA

Yaza yaza dolan sayfa gibi
Gelen yazıyor giden yazıyor
Bilmiyorum iyi, bilmiyorum kötü
Ama biri sürekli karalıyor

Öyle bir yazıyor ki;
En baştan dolu dolu
Bazen dikkatli dikkatli siliyor
Bazen [illegible] atıyor

Sonra tekrar sil baştan;
Bir İstiklal savaşı var bu hazanda.
Destanlar yazıyor her bir kahraman.
Akif marşını yazıyor zaferiyle,
Unutulmaz da, bir daha yazılmaz da.

Yazıp yazıp siliyor;
Bir marş yazıyor bu bir dergahta.
Gözleri kamaşıyor o, ikinci katta.
Türk milleti artık tam bağımsız;
Yazıldı sonunda İstiklal Marşı da.

Meryem Sarıoğlu
10 B
Ayşe Yahya Fatma Kocatürk MTAL
DEVELİ

SAKSIDAKİ GÜL

Güneş batmak üzere hareketle geçti çatıdan, Kocaman ağaçların yaprakları rengarenk. Küçük çocuklar parkta annelerinin yanındaydılar. [illegible] bir anda, aklının içinde türlü türlü şeyler [illegible] yürümeye başladı. "Acaba bir deli mi?" [illegible] yokmuş gibi oturmuş eğlenmiyor. [illegible] kolunun dirseğini almadığı sırada, adam bir sandalyeye oturdu. Akif'in [illegible] çıkıp düşmüş bir [illegible] adam beliriyor. Yavaş adımlarla, derin nefes alarak ağaçlara doğru bakıyor. [illegible] banka yöneliyor. Önce kolundaki sakatı özenle koyuyor banka, sonra yavaşça kendi oturuyor. Yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle etrafı seyre dalıyor. Parka bakıyor, gülüp eğlenen, düşüp ağlayan, arkadaş edinen, salıncakta sallanıp, kaydıraktan kayan küçük çocukları izliyor. Sonra yavaşça kayıyor gözleri çimenlere. Gençler… Kimi şarkılar söylüyor, kimi heyecanla yeni izlediği bir filmden bahsediyor, kimi yarın yokmuş gibi kahkahalarla gülüyor. Buruk bir gülümsemeyle yavaşça eğiliyor gülüne:

"Parkta…" diyor parmağıyla işaret ederek "Küçük, siyah kıvırcık saçlı cıvıl cıvıl bir kız çocuğu var görüyor musun?" İşaret parmağını yavaşça çimenlere, ağaçların altına çevirip: "Burada da tıpkısının aynısı sadece genç hali var, bu kıvırcık saçlı kızın da küçükken [illegible] olduğu gibi olduğunu mü [illegible] Kızına benziyor, değil mi?"

Sadece gülünün ve kendinin duyacağı ufak bir sesle kahkaha atıyor. Bak bak… diyor güle gülebilsin. [illegible] oturan genç kız [illegible] izlemeye başlamıştı. [illegible] kolunun dirseğini almadığı sırada, adam [illegible] kendini alamadığı sırada, adam [illegible] güzel bir şekilde [illegible] güzel bir şekilde [illegible] güzel bir şekilde